

трупахъ въ кюшето съ парцали, навуца, царвули—като че затрупахъ смъртникъ. И усѣтихъ, че ми стана леко-леко на сърдцето. Пакъ се измъкнахъ незабелязано изъ двора. На улицата вече като че ли добихъ криле. Вехтитѣ панталонки нѣмаше да ме стѣгатъ, а напротивъ, не ги усѣщахъ на себе си. Нѣщо топло, приятно лѣхаше отъ тѣхъ. Съ тѣхъ нѣма никой да ми се смѣе. Сега вече не съмъ офицеръ, сега съмъ си простъ, орѣфанъ войникъ. Никой нѣма да ме огледва толкова, защото всички сж като менъ-еднакви. Така си и стана. Вечерята се върнахъ капналъ отъ игра. Мама се бѣше разшетала нѣщо и не видѣ, кога се гурнахъ на одъра. Чакъ заранъта, като се събудихъ, тате викна възъ мене:

— Видѣ ли бѣ, магаро нѣедно! Видѣ ли, че за нищо не си. Отъ желѣзо да е, пакъ ще го съдерешъ. Языкъ за хубавата шинела, азъ да си бѣхъ направиль нѣщо! Офицеринъ? — подкриви ми се той — не офицеринъ, ами и отдѣльоненъ нѣма да излѣзе отъ тебе.

Входъ за морската градина въ Варна.